

Sygn. akt **II AKa 140/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Piotr Brodniak
Sędziowie:	SA Andrzej Wiśniewski SO del. do SA Joanna Wieczorkiewicz-Kita (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Barbary Rzuchowskiej

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2013 r. sprawy

J. Ł.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie

z powodu apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 19 kwietnia 2012 r., sygn. akt III Ko 177/08

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza na rzecz J. Ł. kwotę 45.035,94 (czterdziestu pięciu tysięcy trzydziestu pięciu 94/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 września 2013r. ponad kwotę 8.400 (ośmiu tysięcy czterystu) złotych zasądzoną wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 23 sierpnia 2012r. (sygn. akt II AKa 144/12) tytułem odszkodowania, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. R. kwotę 295,20 (dwieście dziewięćdziesiąt pięć 20/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawej udzielonej wnioskodawcy w postępowaniu odwoławczym oraz przed Sądem Najwyższym,

III. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 140/13

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2012r., sygn. III Ko 177/08 zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy J. Ł. kwotę 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie III K 46/04 Sądu Okręgowego w Szczecinie w okresie od

7 lipca do 19 listopada 2003 r., wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, a w pozostałym zakresie wnioski oddalił. Nadto Sąd określił, że wydatki postępowania ponosi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pełnomocnik wnioskodawcy J. Ł. i zaskarżył to orzeczenie w części oddalającej roszczenia, a więc

w zakresie żądania zapłaty odszkodowania w kwocie 398.837,08 złotych oraz żądania zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 950 000 złotych.

Skarżący wyrokowi Sądu Okręgowego zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy ustaleń nielogicznych sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego;

b) art. 392 i 410 k.p.k. w związku z art. 404 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodów bezpośrednio przed nowym składem orzekającym po ponownym rozpoczęciu rozprawy, a więc z naruszeniem zasady bezpośredniości, co miało wpływ na wynik sprawy.

2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 361 k.c. w związku z rozdziałem 58 k.p.k. poprzez uznanie, iż pomiędzy decyzją Wnioskodawcy o zrzeczeniu się sprawowanych funkcji, która stanowiła bezpośrednią konsekwencję bezprawnego działania Państwa w postaci tymczasowego aresztowania, a powstałą z tego tytułu szkodą w majątku wnioskodawcy nie zachodzi adekwatny związek przyczynowy;

b) art. 362 k.c. w związku z rozdziałem 58 k.p.k. poprzez przyjęcie, iż Wnioskodawca przyczynił się do powstania szkody w swoim majątku poprzez decyzje o rezygnacji

z pełnionych funkcji w takim stopniu, że obowiązek jej naprawienia przez Skarb Państwa w ogóle wygasa;

c) art. 31 k.r. i o. poprzez uznanie, że polisa ubezpieczeniowa zawarta na imię

i nazwisko żony Wnioskodawcy nie jest objęta ustawową wspólnością majątkową,

a w konsekwencji jej likwidacja jako skutek tymczasowego aresztowania wnioskodawcy nie może zostać uznana za szkodę;

d) art. 444 k.c. w związku z rozdziałem 58 k.p.k. poprzez przyjęcie, iż zakres tego przepisu nie obejmuje szkody powstałej z tytułu różnicy pomiędzy zarobkami

a wypłacanym w owym czasie środkami z tytułu pozostawania na zwolnieniu lekarskim;

e) art. 888 k.c. w związku z rozdziałem 58 k.p.k. poprzez przyjęcie, że darowizna dokonana na rzecz Wnioskodawcy celem opłacenia pomocy prawnej nie weszła do majątku Wnioskodawcy, a więc w konsekwencji nie zaistniała szkoda w postaci konieczności zapłaty wynagrodzenia prawnikowi – obrońcy Wnioskodawcy;

3. przepisów Kodeksu pracy, a w szczególności:

a) art. 100 poprzez uznanie, iż wnioskodawca jest w stanie dobrze wykonywać obowiązki pracownicze w trakcie pozostawania w areszcie;

b) art. 66 § 1 poprzez przyjęcie, iż artykuł ten stanowi swoistą ochronę pracownika

i nie pozwala pracodawcy na wcześniejsze zwolnienie pracownika niż po upływie

3 miesięcy od tymczasowego aresztowania oraz poprzez przyjęcie, że gdyby nie decyzja Wnioskodawcy to umowa o pracę by nie wygasła, choć art. 66 Kodeksu pracy określa rozwiązanie takiej umowy po 3 miesiącach z mocy prawa;

c) art. 66 §2 k.p. poprzez przyjęcie, iż Wnioskodawca może się na jego podstawie ubiegać o powrót do pracy po zakończeniu stosowania środka zapobiegawczego,

a nie po prawomocnym uniewinnieniu wnioskodawcy;

d) naruszenie art. 36 k.p. poprzez przyjęcie, iż 3 miesięczne wynagrodzenie z tytułu rozwiązania umowy o pracę stanowi ekwiwalent za urlop wnioskodawcy;

d) art. 445 Kodeksu cywilnego w związku z rozdziałem 58 Kodeksu postępowania karnego poprzez brak uzasadnienia odrzucenia roszczeń Wnioskodawcy w zakresie zadośćuczynienia w kwocie 950 000 złotych oraz brak rozważenia wszystkich koniecznych przesłanek wyliczenia prawidłowego poziomu zadośćuczynienia za pozbawienie wolności;

e) art. 448 k.c. w związku z rozdziałem 58 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, iż Wnioskodawcy nie należy się zadośćuczynienie za naruszenie jego dóbr osobistych w postaci wolności, czci, swobody sumienia, tajemnicy korespondencji czy niemożności uczestnictwa w życiu publicznym.

Tak argumentując, pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części oddalającej roszczenia wnioskodawcy o zapłatę odszkodowania poprzez uwzględnienie żądań wnioskodawcy w całości i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy odszkodowania w pełnej dochodzonej kwocie, zmianę zaskarżonego wyroku w części oddalającej roszczenie wnioskodawcy

o zapłatę zadośćuczynienia w kwocie przekraczającej 50.000 złotych, tj.

o zasądzenie od Skarbu Państwa zadośćuczynienia w wysokości 950.000 złotych.

W przypadku uznania, że wadliwość postępowania dowodowego przeprowadzonego przed Sądem I instancji nie pozwala na merytoryczne rozpoznanie sprawy przed Sądem II instancji, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie

i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a także zasądzenia na rzecz pełnomocnika wnioskodawcy kosztów zastępstwa procesowego przed sądem I i II instancji według norm prawem przepisanych.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2012r. sygn. akt II AKa 144/12 zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie w ten sposób, że zasądził na rzecz J. Ł. kwotę 8.400zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 sierpnia 2012r. tytułem odszkodowania, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od powyższego wyroku wywiódł pełnomocnik J. Ł. i zaskarżył orzeczenie Sądu Apelacyjnego w całości.

Skarżący zarzucił wyrokowi Sądu Apelacyjnego w Szczecinie:

1. Obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, tj.:

i. Art. 7 kpk poprzez dokonanie w oparciu o zebrany materiał dowodowy ustaleń nielogicznych i sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego;

2. Obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

i. Art. 361 kc w związku z rozdziałem 58 kpk poprzez uznanie, iż pomiędzy decyzją wnioskodawcy o zrzeczeniu się sprawowania funkcji, która stanowiła bezpośrednią konsekwencję bezprawnego działania państwa w postaci

tymczasowego aresztowania, a powstałą z tego tytułu szkodą w majątku wnioskodawcy nie zachodzi adekwatny związek przyczynowy;

ii. Art. 362 kc w związku z rozdziałem 58 kpk poprzez przyjęcie, iż wnioskodawca przyczynił się do powstania szkody w swoim majątku poprzez decyzję o rezygnacji z pełnionych funkcji w takim stopniu, że obowiązek jej naprawienia przez Skarb Państwa w ogóle wygasił;

(...). Art. 888 kc w związku z rozdziałem 58 kpk poprzez przyjęcie, że darowizna dokonana na rzecz wnioskodawcy celem opłacenia pomocy prawnej nie weszła do majątku wnioskodawcy, a więc w konsekwencji nie zaistniała szkoda w postaci konieczności zapłaty wynagrodzenia pracownikowi – obrońcy wnioskodawcy;

iv. Przepisów kodeksu pracy, a w szczególności art. 36 kp poprzez przyjęcie, iż 3 miesięczne wynagrodzenie z tytułu rozwiązania umowy o pracę stanowi ekwiwalent za urlop wypoczynkowy.

Tak argumentując, pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o:

1. Zmianę zaskarżonego wyroku w części oddalającej roszczenie o zapłatę odszkodowania z uwzględnieniem zasądzonej przez Sąd Apelacyjny kwoty 8.400zł. poprzez uwzględnienie pozostałych roszczeń w całości i zasądzenie odszkodowania w pełni reszty dochodzonej kwoty;

2. Zmianę zaskarżonego wyroku w części oddalającej roszczenie wnioskodawcy o zapłatę zadośćuczynienia w kwocie przekraczającej 50.000zł., tj. o zasądzenie na rzecz wnioskodawcy od Skarbu Państwa zadośćuczynienia w wysokości 950.000zł.;

3. Ewentualnie, w przypadku uznania, że wadliwość postępowania dowodowego przeprowadzonego przed Sądem II instancji jest rażąca – o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania;

4. Zasądzenie na rzecz pełnomocnika kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przypisanych;

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2013r. sygn. akt V KK 454/12 Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Okręgowego i w tym zakresie sprawę przekazał do ponownego rozpoznania.

Pismem procesowym z dnia 11 września 2013r. pełnomocnik wnioskodawcy przedstawił aktualne stanowisko, co do dochodzonych roszczeń wnosząc o:

i. Zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kwoty 353 617, 08zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu 15 września 2008r. tytułem odszkodowania, na które składa się:

a/. kwota 23.450zł. tytułem utraconych zarobków jako różnicy pomiędzy wynagrodzeniem otrzymywanym przez wnioskodawcę w spółce (...) SA a wynagrodzeniem otrzymywanym w okresie od 1 czerwca 2004r. do 31 grudnia 2004r. w (...) SA (2800zł.miesięcznie) i w drugim miejscu pracy w Okręgowej stacji (...) (850zł. miesięcznie)

b/. kwota 98.400zł. tytułem utraconych zarobków za okres od 1 stycznia 2005r. do 30 kwietnia 2006r., kiedy wnioskodawca był zatrudniony jedynie w Okręgowej stacji (...) (850zł. miesięcznie);

c/. kwoty 164.000zł. tytułem utraconych korzyści, które wnioskodawca uzyskiwałby w związku z pełnieniem funkcji we władzach spółek handlowych tj. wiceprezesa Zarządu Izby (...) SA w W. i członka rady nadzorczej (...) SA;

d/. kwoty 67.767, 08zł. tytułem utraconych korzyści z powodu zerwania umów ubezpieczenia;

ii. Zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kwoty 950.000zł. tytułem zadośćuczynienia;

(...). Zasadzenie na rzecz pełnomocnika wnioskodawcy kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Najwyższym oraz Sądem Apelacyjnym według norm prawem przypisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 518 kpk, do postępowania w trybie kasacji stosuje się odpowiednio przepisy działu IX kpk, a zatem przepisy o postępowaniu odwoławczym. Sąd Apelacyjny ponownie rozpoznający sprawę jest zatem związany wskazaniami co dalszego postępowania oraz związany zapatrywaniami Sądu Najwyższego wynikającymi z art. 442 § 3 kpk. Związanie Sądu ponownie rozpoznającego sprawę zapatrywaniami prawnymi i wskazaniami do dalszego postępowania stanowi odstępstwo od zasady samodzielności jurysdykcyjnej.

Odnosząc powyższe na grunt badanej sprawy stwierdzić należy, iż Sąd Najwyższy uznał, że na uwzględnienie zasługują zarzuty sformułowane w pkt 2i i 2ii kasacji, a więc zarzuty dotyczące obrazy przepisów prawa materialnego poprzez uznanie, że pomiędzy decyzjami J. Ł. o zrzeczeniu się pełnionych funkcji w okresie tymczasowego aresztowania a powstałą z tego tytułu szkodą nie zachodzi adekwatny związek przyczynowy.

Sąd Najwyższy za niezasadne uznał zarzuty kasacyjne dotyczące naruszenia art. 888 kc i art. 6 kp.

Mając na uwadze zapatrywania Sądu Najwyższego wskazane w uzasadnieniu orzeczenia zasądono na rzecz wnioskodawcy kwotę 38.232zł. Kwota ta stanowi odszkodowanie za utracone zarobki, które wnioskodawca otrzymywałby pełniąc funkcję członka Rady Nadzorczej Spółki (...) spółka z o.o. W ocenie Sądu Apelacyjnego pomiędzy faktem złożenia rezygnacji z pełnionej funkcji, a tymczasowym aresztowaniem istnieje adekwatny związek przyczynowy. J. Ł. nie złożyłby bowiem rezygnacji z pełnionej funkcji, gdyby nie fakt, że został pozbawiony wolności. Funkcję członka Rady Nadzorczej wnioskodawca pełnił od 01.06.2000r. kiedy to został powołany na dwie kadencje. Pierwsza kadencja zakończyła się 24.06.2002r., a wnioskodawca od 26.06.2002r. funkcję swoją kontynuował w ramach drugiej kadencji. J. Ł. złożył rezygnację z pełnionej funkcji z dniem 7.06.2003r., a więc z dniem kiedy został tymczasowo aresztowany. Za miesiąc lipiec otrzymał proporcjonalnie należne mu wynagrodzenie. W zakresie oceny zaistniałej sytuacji Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska Sądu Okręgowego, iż dobrowolnie rezygnując z zajmowanej funkcji, wnioskodawca pozbawił się dochodów w tym zakresie. Jak słusznie bowiem wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu orzeczenia kasacyjnego, rezygnacja ze stanowiska członka Rady Nadzorczej związana była z faktem braku fizycznych możliwości wykonywania nałożonych na wnioskodawcę obowiązków. Autonomiczna zatem decyzja wnioskodawcy w tym zakresie wskazuje na wysokie poczucie obowiązku wnioskodawcy, jego uczciwość i odpowiedzialność. Sąd Apelacyjny zatem, co do zasady przyjmuje racje skarżącego, nie podziela jednak sposobu wyliczenia dochodzonego z tego tytułu odszkodowania. Wbrew bowiem twierdzeniom pełnomocnika, wnioskodawca pełnił swoją funkcję w chwili tymczasowego aresztowania już drugą kadencję, które miała trwać do 17.06.2004r. Odszkodowanie zatem należy się w ocenie Sądu odwoławczego za ten okres, kiedy wnioskodawca zajmowałby stanowisko członka Rady Nadzorczej. Przyjęcie, że J. Ł. byłby członkiem Rady Nadzorczej jeszcze raz przez kolejne kadencje – jak sugeruje pełnomocnik wnioskodawcy – byłoby nieuprawnione. Jest to zdarzenie przyszłe i niepewne i wnioskodawca nie przedstawił na tą okoliczność żadnych dowodów, a przyznanie odszkodowania na podstawie hipotetycznych twierdzeń jest niemożliwe. Nie ma również racji pełnomocnik wskazując, że brak wyroku uniewinniającego uniemożliwił powrót na dotychczas zajmowane stanowisko, albowiem przeszkodą jest wyrok skazujący, co jednak jest o tyle okolicznością drugorzędną, że odszkodowanie w trybie w jakim jest dochodzone dotyczy szkody spowodowanej tymczasowym aresztowaniem, a nie prowadzonym postępowaniem w ogóle. Podkreślić zatem należy pewną niekonsekwencję w tym zakresie, albowiem przyjmując sposób rozumowania pełnomocnika, uznać należałoby, że niemożliwość sprawowania funkcji nie była związana z faktem pozbawienia wolności J. Ł. ale prowadzonym przeciwko niemu postępowaniem karnym. Przyjmując więc, że do końca kadencji Rady Nadzorczej, której wnioskodawca był członkiem pozostało 11 miesięcy i 10 dni, to za ten kres należy się odszkodowanie. Jak wynika z materiału dowodowego, J. Ł. otrzymywał wynagrodzenie z tytułu członkostwa w Radzie Nadzorczej w wysokości 1,1 średniej płacy krajowej podawanej przez GUS za miesiąc poprzedzający miesiąc wypłaty. Obecnie zgodnie z Komunikatem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 19 sierpnia 2013r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale 2013r., przeciętne wynagrodzenie wynosiło 3.612,51zł. Kwota z tak obliczonego

wynagrodzenia zważywszy na wskaźnik 1.1% i okres 11 miesięcy oraz 10 dni jakie pozostało do końca kadencji daje łącznie kwotę 45.035,94zł. Taką zatem kwotę zasądono na rzecz wnioskodawcy tytułem odszkodowania, ponad zasądzone wcześniej przez Sąd Apelacyjny 8.400zł.

Sąd Apelacyjny co do zasady podziela również stanowisko pełnomocnika wnioskodawcy, że zrzeczenie się przez J. Ł. pełnionych funkcji członka we władzach spółek prawa handlowego tj. wiceprezesa Zarządu Izby (...) S.A. w W. i Prezesa Zarządu spółki (...) S.A. związane było z tymczasowym aresztowaniem, które uniemożliwiało wnioskodawcy prawidłowe wykonywanie nałożonych na niego obowiązków. Powody rezygnacji z zajmowanych stanowisk były identyczne jak w przypadku rezygnacji z członkostwa w Radzie Nadzorczej, a zatem i w tym przypadku Sąd Apelacyjny uznaje istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy rezygnacjami a faktem pozbawienia wolności. Oddalenie wniosku o odszkodowanie w tym zakresie spowodowane jest brakiem szkody po stronie wnioskodawcy. Szkodę wynikającą z tymczasowego aresztowania (skazania) stanowi różnica między stanem majątkowym, jaki by istniał, gdyby skazanego nie pozbawiono wolności, a stanem rzeczywistym chwili odzyskania wolności. Skoro J. Ł. pełniąc funkcję wiceprezesa Zarządu Izby (...) S.A. w W. nie otrzymywał z tego tytułu wynagrodzenia, to po jego aresztowaniu nie zaistniała różnica w jego stanie majątkowym. Jak wynika z zeznań wnioskodawcy złożonych na rozprawie przed Sądem Okręgowym, wskazaną funkcję wnioskodawca pełnił nieodpłatnie, a jedynie zwracano mu koszty związane z udziałem bieżącą działalnością tzw. ekwiwalent za np. pobyt w W.. W tym zakresie wnioskodawca cofnął roszczenie na rozprawie w dniu 17.04.2012r. Podobna sytuacja tzn. brak szkody występuje w przypadku rezygnacji z funkcji Prezesa Zarządu spółki (...) S.A. Jak sam bowiem wskazuje wnioskodawca, podczas pobytu w areszcie wynagrodzenie otrzymywał, a zatem jego stan majątkowy i w tym zakresie nie uległ zmianie. I jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, sytuacji tej nie zmienia fakt tak wypłaconego wynagrodzenia jako ekwiwalentu za urlop. Ekwiwalent za urlop w takiej wysokości wnioskodawcy nie przysługiwał albowiem nie wskazuje na to wymiar niewykorzystanego urlopu. Wnioskodawca z tytułu zajmowanego stanowiska otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 11000zł. brutto, a zatem wysokość wypłaconych pieniędzy jednoznacznie wskazuje na fakt, że de facto było to wynagrodzenie za pracę. Zeznania J. Ł. składane na rozprawie zdają się ten fakt również potwierdzać.

Niezasadne są także roszczenia J. Ł. dotyczące utraconych zarobków w postaci różnicy między wynagrodzeniem w (...) S.A. a wynagrodzeniem w (...) S.A. w okresie od 1.06.2004r. do 31 grudnia 2004r. oraz różnicy między wynagrodzeniem w (...) S.A. a wynagrodzeniem w Okręgowej Stacji (...) w okresie od 1.01.2005r. do 30.04.2006r. Wnioskodawca był tymczasowo aresztowany do 19.11.2003r., a następnie od 1.12.2003r. do 31.05.2004r. przebywał na zasiłku chorobowym. Ponieważ negatywne zdrowotne następstwa były bezpośrednim skutkiem tymczasowego aresztowania (co wynika z przeprowadzonych opinii) Sąd Apelacyjny wyrokując po raz pierwszy w tej sprawie, zasądził na rzecz wnioskodawcy kwotę 8.400zł. odpowiadającą ilorazowi różnicy wynagrodzenia wypłacanego wnioskodawcy w spółce (...) przed aresztowaniem a zasiłkiem chorobowym wypłacanym przez okres 6 miesięcy pobytu wnioskodawcy na zasiłku chorobowym. Brak jest natomiast jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że za okres po powrocie do zdrowia wnioskodawcy nadal należy się odszkodowanie stanowiące iloraz różnicy w zarobkach. W ocenie Sądu Apelacyjnego pomiędzy zmniejszeniem dochodów wnioskodawcy a faktem tymczasowego aresztowania brak jest bezpośredniego związku przyczynowego, a w każdym razie wnioskodawca w żaden sposób dowodowo takowej zależności nie wykazał. Brak jest jakichkolwiek przesłanek do przyjęcia, że wnioskodawca starał się o lepiej płatną pracę i w związku z tymczasowym aresztowaniem jej nie otrzymał. Wnioskodawca nie starał się też w żaden sposób powrócić na dotychczas zajmowane stanowisko i jak sam wskazuje, Spółka była w złej kondycji finansowej, czy wręcz była niewypłacalna. Przyjęcie zatem tezy, że przez kolejne lata wnioskodawca nadal by pracował na zajmowanym stanowisku otrzymując niezmiennie takie same wynagrodzenie, byłoby ustaleniem dowolnym i miałoby charakter czystych spekulacji.

Pozbawione podstaw prawnych jest również roszczenie zasądzenia utraconych korzyści z powodu zerwania umów ubezpieczenia. W tym zakresie uzasadnienia Sądu Okręgowego, a następnie Sądu Apelacyjnego wskazują szczegółowo brak związku przyczynowego pomiędzy zerwaniem wskazanych umów ubezpieczenia a faktem pozbawienia wolności

wnioskodawcy. Sąd Odwoławczy obecnie procedujący w sprawie w tym zakresie rozważania te w całości popiera przyjmując je jako swoje.

Bezasadne jest także żądanie zwrotu kosztów wynagrodzenia obrońcy w postępowaniu karnym prowadzonym przeciwko wnioskodawcy. Brak jest w tym zakresie szkody po stronie wnioskodawcy, albowiem nie istnieje różnica w stanie posiadania przed i po tymczasowym aresztowaniu. Pieniądze na opłacenie obrońcy zostały wyłożone w formie darowizny przez K. S. i A. M. bez wiedzy wnioskodawcy. Również w tym zakresie szeroko wypowiadały się w uzasadnieniach sądy obu instancji rozpoznające sprawę i powtarzanie ponownie przywoływanych argumentów nie trzeba powtarzać. Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości rozważania te popiera uznając je za prawidłowe, a wnioski za logiczne. W tym zakresie wnioskodawca precyzując swoje żądanie w piśmie z dnia 11 września 2013r. wydaje się już kwoty tej nie dochodzić.

Nie ma także podstaw do zwiększenia kwoty zadośćuczynienia poza zasądzone wcześniej 50.000zł. Sąd Okręgowy w tym zakresie wziął pod uwagę wszystkie istotne okoliczności i należycie uzasadnił swoje stanowisko. Jak wynika z uzasadnienia Sądu Okręgowego, przy określaniu wysokości należnej z tytułu zadośćuczynienia kwoty, wzięto również pod uwagę fakt rezygnacji z prestiżowych stanowisk w spółkach prawa handlowego, utratę dobrego imienia przez wnioskodawcę oraz utratę zaufania w szeroko rozumianym „świecie biznesu”.

Ponadto zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika wnioskodawcy kwotę 295,20zł. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy w postępowaniu odwoławczym oraz przed Sądem Najwyższym.